Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 19 grudnia 2024 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Odpowiedzialność za produkty wadliwe – Dyrektywa 85/374/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Pojęcie „producenta” – Pojęcie „osoby, która przedstawia się jako producent” – Przesłanki – Dostawca, którego nazwa jest częściowo zbieżna z nazwą producenta i ze znakiem towarowym umieszczonym przez producenta na produkcie

W sprawie C-157/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) postanowieniem z dnia 6 marca 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 marca 2023 r., w postępowaniu:

Ford Italia SpA

przeciwko

ZP,

Stracciari SpA,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: I. Jarukaitis, prezes czwartej izby, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, D. Gratsias (sprawozdawca) i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: C. Di Bella, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 lutego 2024 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Ford Italia SpA – M. Manfredonia, avvocato,

– w imieniu Stracciari SpA – L. Landuzzi, avvocato,

* Język postępowania: włoski.

– w imieniu Komisji Europejskiej – G. Gattinara i F. Thiran, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 kwietnia 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. 1985, L 210, s. 29).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółkami Ford Italia SpA a ZP i Stracciari SpA w przedmiocie przypisania odpowiedzialności za produkty wadliwe spółce Ford Italia w następstwie wypadku drogowym doznanego przez ZP, w sytuacji gdy ZP prowadził pojazd marki Ford, który nabył od spółki Stracciari.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy czwarty i piąty dyrektywy 85/374 stanowią:

„ochrona konsumenta wymaga, żeby wszyscy producenci zaangażowani w proces produkcji ponosili odpowiedzialność w zakresie, w jakim ich produkt gotowy, część składowa lub jakikolwiek surowiec dostarczone przez nich były wadliwe; z tego samego powodu odpowiedzialność powinna obejmować importerów produktu do Wspólnoty oraz osoby, które przedstawiają się jako producenci przez umieszczenie nazwy, znaku handlowego lub innej wyróżniającej cechy na produkcie, lub osoby dostarczające produkt, którego producenta nie można ustalić;

w sytuacjach gdy kilka osób jest odpowiedzialnych za tę samą szkodę, ochrona konsumenta wymaga, aby osoba pokrzywdzona mogła dochodzić pełnej kompensaty za wyrządzone szkody od którejkolwiek z tych osób”.

4 Zgodnie z art. 1 tej dyrektywy producent jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez wadę w jego produkcie.

5 Artykuł 3 wspomnianej dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. »Producent« oznacza producenta produktu gotowego, producenta każdego surowca lub producenta części składowej i każdą osobę, która przedstawia się jako producent, umieszczając swą nazwę, znak handlowy lub inną wyróżniającą cechę na produkcie.

2. Bez uszczerbku dla odpowiedzialności producenta każda osoba, która przywozi produkt do Wspólnoty w celu sprzedaży, najmu, leasingu albo jakiejkolwiek formy dystrybucji w toku swej

działalności gospodarczej, uważana jest w rozumieniu niniejszej dyrektywy za producenta i odpowiada jak producent.

3. W przypadku gdy producenta produktu nie można zidentyfikować, każdy dostawca produktu będzie traktowany jak jego producent, chyba że poinformuje osobę poszkodowaną w rozsądnym terminie o tożsamości producenta lub osoby, która dostarczyła mu produkt. To samo stosuje się w przypadku produktu przywożonego, jeżeli brak na nim wskazania tożsamości importera, określonego w ust. 2, nawet jeżeli nazwa producenta jest wskazana".

6 Zgodnie z art. 5 tej dyrektywy:

„W przypadku gdy w rezultacie stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, dwie lub więcej osoby odpowiadają za tę samą szkodę, ich odpowiedzialność jest solidarna, bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących odszkodowań lub roszczeń regresowych".

Prawo włoskie

7 Dyrektywa 85/374 została transponowana do włoskiego porządku prawnego przez decreto del Presidente della Repubblica n. 224 – Attuazione della direttiva CEE n. 85/374 relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno da prodotti difettosi, ai sensi dell'art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183 (dekret prezydencki nr 224 dotyczący transpozycji dyrektywy 85/374/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe na podstawie art. 15 ustawy nr 183 z dnia 16 kwietnia 1987 r.) z dnia 24 maja 1988 r. (GURI nr 146 z dnia 23 czerwca 1988 r., zwany dalej „dekretem nr 224/1988").

8 Artykuł 3 tego dekretu, zatytułowany „Producent", stanowi w ust. 1, że producentem jest wytwórca produktu gotowego lub jednego z jego składników albo producent surowca. Ponadto zgodnie z ust. 3 tego artykułu za producenta uważa się również tego, kto przedstawia się jako producent, umieszczając na produkcie lub jego opakowaniu swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające.

9 Artykuł 4 rzeczonego dekretu, dotyczący odpowiedzialności dostawcy, przewiduje w ust. 1, że w przypadku gdy producent nie jest wskazany, dostawca, który dokonał dystrybucji produktu w ramach działalności handlowej, podlega tej samej odpowiedzialności, jeżeli nie poinformował poszkodowanego, w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku, o tożsamości i siedzibie producenta lub osoby, która dostarczyła mu produkt. Ustęp 5 tego artykułu stanowi, że osoba trzecia wskazana jako poprzedni producent lub dystrybutor może zostać wezwana do udziału w postępowaniu, a pozwany dystrybutor może zostać zwolniony od odpowiedzialności, jeżeli wskazana osoba stawi się i nie zakwestionuje wskazania.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

10 W dniu 4 lipca 2001 r. ZP nabył pojazd samochodowy marki Ford (zwany dalej „odnośnym pojazdem") u Stracciari, koncesjonariusza tej marki z siedzibą we Włoszech.

11 Odnośny pojazd został wyprodukowany przez Ford WAG, spółkę z siedzibą w Niemczech, a następnie dostarczony spółce Stracciari za pośrednictwem spółki Ford Italia, która zajmuje się dystrybucją pojazdów produkowanych przez Ford WAG. Spółki Ford WAG i Ford Italia należą do tej samej grupy przedsiębiorstw.

12 W dniu 27 grudnia 2001 r. ZP uczestniczył w wypadku drogowym, podczas którego w odnośnym pojeździe nie zadziałała poduszka powietrzna.

13 W dniu 8 stycznia 2004 r. ZP wniósł powództwo do Tribunale di Bologna (sądu w Bolonii, Włochy) przeciwko Stracciari i Ford Italia w celu zasądzenia od nich odszkodowania za szkody, jakie jego zdaniem poniósł z powodu wady pojazdu.

14 Przed tym sądem spółka Ford Italia podniosła, że nie jest wytwórcą odnośnego pojazdu. Była ona jedynie dostawcą, a producentem była spółka Ford WAG. Spółka Ford Italia podniosła również, że na fakturze sprzedaży odnośnego pojazdu prawidłowo wskazała, iż spółka Ford WAG była jego producentem, wobec czego w niniejszym przypadku spółka Ford Italia nie mogła zostać uznana za producenta na podstawie art. 3 ust. 3 dyrektywy 85/374 ani ponosić odpowiedzialności producenta z tytułu tej dyrektywy.

15 Orzeczeniem z dnia 5 listopada 2012 r. Tribunale di Bologna (sąd w Bolonii) orzekł, że odpowiedzialność pozaumowna spółki Ford Italia powstała w związku z wadą produkcyjną poduszki powietrznej, która znajdowała się w odnośnym pojeździe.

16 Spółka Ford Italia wniosła apelację od tego orzeczenia do Corte d'Appello di Bologna (sądu apelacyjnego w Bolonii, Włochy).

17 W uzasadnieniu apelacji spółka Ford Italia podniosła, że sąd pierwszej instancji błędnie uznał, iż to do niego należało pociągnięcie producenta do odpowiedzialności w drodze przypozwania (wezwania do udziału w postępowaniu), tak aby ona sama mogła zostać zwolniona od odpowiedzialności. Ponadto sąd pierwszej instancji orzekł ultra petita w zakresie, w jakim zasądził odszkodowanie od spółki Ford Italia jako dostawcy odnośnego pojazdu, podczas gdy ZP wnosił o zasądzenie od niej odszkodowania jako od producenta.

18 Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2018 r. Corte d'Appello di Bologna (sąd apelacyjny w Bolonii) oddalił apelację spółki Ford Italia na tej podstawie, że spółce tej, jako dostawcy, słusznie przypisano taką samą odpowiedzialność jak producentowi, ponieważ jej pozycja powinna być „zbliżona do pozycji producenta, który nie został zakwestionowany". Ponieważ spółka Ford Italia nie pociągnęła do odpowiedzialności spółki Ford WAG, nie mogła ona domagać się zwolnienia jej z odpowiedzialności na podstawie art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 85/374.

19 Spółka Ford Italia wniosła skargę kasacyjną od tego wyroku do Corte suprema di Cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy), będącego sądem odsyłającym.

20 Na poparcie tej skargi spółka Ford Italia krytykuje rozwiązanie przyjęte przez sąd odsyłający w porównywalnej sprawie, w ramach której odpowiedzialność spółki Ford WAG, jako producenta, została rozszerzona na spółkę Ford Italia. Sąd odsyłający orzekł bowiem zasadniczo, że na mocy art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 224/1988, który to przepis transponował art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 do włoskiego porządku prawnego, do celów odpowiedzialności za produkty

wadliwe dostawcę takiego produktu należy uznać za producenta, jeżeli jego znak towarowy lub nazwa prawna oraz znak towarowy lub nazwa prawna producenta są w całości lub w znacznej części zbieżne, a produkt jest sprzedawany pod tym znakiem towarowym.

21 Sąd odsyłający zastanawia się jednak nad dokładnym zakresem wyrażenia „umieszczając swą nazwę" zawartego w art. 3 ust. 3 dekretu nr 224/1988 i w art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374.

22 Sąd ten zastanawia się w istocie, czy rozszerzenie odpowiedzialności producenta na dostawcę jest zatem ograniczone do przypadku, w którym „umieszczenie" polega na fizycznym wydrukowaniu przez dostawcę jego nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego na produkcie z zamiarem wprowadzenia w błąd co do tożsamości owego dostawcy i tożsamości producenta, czy też to rozszerzenie ma również zastosowanie, jeżeli istnieje przypadkowa zbieżność danych identyfikacyjnych, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

23 W tej sytuacji Corte suprema di Cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy wykładnia rozszerzająca odpowiedzialność producenta na dostawcę, nawet jeśli dostawca nie umieścił fizycznie swej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego na towarze, tylko dlatego, że nazwa, znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające dostawcy są całkowicie lub częściowo zbieżne z nazwą, znakiem towarowym lub innym oznaczeniem odróżniającym producenta, jest zgodna z art. 3 ust. 1 [dyrektywy 85/374] – a jeśli nie, to dlaczego?".

W przedmiocie wniosku o otwarcie ustnego etapu postępowania na nowo

24 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 29 kwietnia 2024 r., po przedstawieniu opinii przez rzecznika generalnego, spółka Ford Italia wniosła o otwarcie ustnego etapu postępowania na nowo na podstawie art. 83 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

25 Na poparcie swojego wniosku spółka Ford Italia podnosi w istocie istnienie „nowej okoliczności w sporze, ale nie nowej okoliczności w aktach sprawy", dotyczącej momentu, w którym konsument dowiedział się o tożsamości rzeczywistego producenta odnośnego pojazdu. Zdaniem owej spółki rzecznik generalny pominął tę okoliczność w swojej opinii, która opiera się zatem na błędnym przedstawieniu stanu faktycznego.

26 Należy przypomnieć, po pierwsze, że statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz regulamin postępowania przed Trybunałem nie dają zainteresowanym, o których mowa w art. 23 tego statutu, możliwości przedkładania uwag w odpowiedzi na opinię przedstawioną przez rzecznika generalnego. Po drugie, na podstawie art. 252 akapit drugi TFUE rzecznik generalny przedstawia publicznie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnioną opinię w sprawach, które zgodnie ze statutem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wymagają jego zaangażowania. Trybunał nie jest związany ani tą opinią, ani uzasadnieniem, w oparciu o które rzecznik generalny dochodzi do zawartych w opinii wniosków. W konsekwencji okoliczność, że jedna z zainteresowanych stron nie zgadza się z opinią rzecznika generalnego, bez względu na to, jakie kwestie rzecznik generalny porusza w swojej opinii, nie może sama w sobie stanowić uzasadnienia dla otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo [wyrok z dnia 6 października 2021 r. W.Ż. (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego – Powołanie), C-487/19, EU:C:2021:798, pkt 62, 63 i przytoczone tam orzecznictwo].

27 Ponadto zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania Trybunał może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub jeśli po zamknięciu ustnego etapu postępowania strona przedstawiła nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału, lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między zainteresowanymi podmiotami.

28 W niniejszej sprawie Trybunał uważa jednak, że dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia. Ponadto ze złożonego przez spółkę Ford Italia wniosku o otwarcie ustnego etapu postępowania na nowo nie wynika, aby niniejsza sprawa miała zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między zainteresowanymi podmiotami. Wniosek ten nie zawiera również nowego faktu mogącego mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia, które Trybunał ma wydać w tej sprawie. W tych okolicznościach Trybunał, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, uznaje, że nie zachodzi potrzeba otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

29 Poprzez zadane pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że dostawcę wadliwego produktu należy uznać za „osobę, która przedstawia się jako producent” tego produktu, jeżeli dostawca ten nie umieścił fizycznie na tym produkcie swej nazwy, swego znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego, lecz znak towarowy, który producent umieścił na tym produkcie, jest zbieżny z jednej strony z nazwą wspomnianego dostawcy lub jego oznaczeniem odróżniającym, a z drugiej strony z nazwą producenta.

30 Na wstępie należy podkreślić, że dyrektywa 85/374 zmierza w regulowanych przez siebie kwestiach do pełnej harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich i że w związku z tym zakres swobody oceny, którą owe państwa dysponują w odniesieniu do regulacji odpowiedzialności za produkt wadliwy, jest w całości zdeterminowany tą dyrektywą i należy go określić na podstawie jej treści, celu i systematyki (zob. podobnie wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r., Skov i Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, pkt 22, 23).

31 W tym względzie należy stwierdzić, że osoby, przeciw którym konsument ma prawo wnieść powództwo na podstawie przewidzianego dyrektywą 85/374 reżimu odpowiedzialności, zostały wymienione w art. 1 i 3 tej dyrektywy. Ponieważ dyrektywa ta, jak wynika z poprzedniego punktu, przeprowadza w dziedzinach, które reguluje, pełną harmonizację, określenie osób, o których mowa w jej art. 1 i 3, winno być traktowane jako wyczerpujące (zob. podobnie wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r., Skov i Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, pkt 32, 33).

32 Co się tyczy brzmienia tych przepisów, art. 1 dyrektywy 85/374 przypisuje producentowi odpowiedzialność za produkty wadliwe, podczas gdy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy definiuje pojęcie „producenta” jako oznaczające w szczególności producenta produktu gotowego, producenta każdego surowca lub producenta części składowej.

33 O ile zgodnie z art. 1 dyrektywy 85/374 prawodawca Unii postanowił przypisać co do zasady producentowi odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez wytwarzane przez niego produkty wadliwe, o tyle art. 3 tej dyrektywy wskazuje wśród przedsiębiorców uczestniczących w procesie

wytwarzania i sprzedaży danego produktu tych, którzy mogą również ponosić odpowiedzialność ustanowioną we wspomnianej dyrektywie (zob. podobnie wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r., Skov i Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, pkt 29, 30).

34 W tym względzie należy stwierdzić, że art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 zawiera w istocie alternatywę, której jedynie część pierwsza dotyczy osoby, która przynajmniej częściowo bierze udział w procesie wytwarzania odnośnego produktu. Natomiast część druga alternatywy oznacza osobę, która przedstawia się jako producent, umieszczając na produkcie swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 26).

35 Z jasnego i jednoznacznego brzmienia tego art. 3 ust. 1 wynika zatem, że udział osoby przedstawiającej się jako producent w procesie wytwarzania produktu nie jest konieczny do zakwalifikowania jej jako „producenta” w rozumieniu tego przepisu (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 27).

36 W związku z tym podmiot taki jak w niniejszej sprawie skarżąca w postępowaniu głównym, który nie produkuje pojazdów, lecz ogranicza się do ich nabycia od producenta w celu ich dystrybucji w innym państwie członkowskim, można uznać za „producenta”, w rozumieniu art. 1 dyrektywy 85/374, jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy przedstawiał się on jako taki, umieszczając na danym pojeździe swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające.

37 Umieszczając bowiem na odnośnym produkcie swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające, osoba, która przedstawia się jako producent, stwarza wrażenie, że bierze udział w procesie produkcji lub ponosi za niego odpowiedzialność. W związku z tym użycie tych oznaczeń jest równoznaczne z wykorzystaniem przez tę osobę jej renomy w celu zwiększenia atrakcyjności tego produktu w odczuciu konsumentów, co uzasadnia w zamian możliwość przypisania jej odpowiedzialności z tytułu tego używania (wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 34).

38 Niemniej jednak spór w postępowaniu głównym dotyczy kwestii odpowiedzialności oficjalnego dystrybutora wadliwego produktu we Włoszech, a mianowicie, w niniejszym przypadku, spółki Ford Italia, która sama nie umieściła fizycznie swej nazwy, swego znaku towarowego ani innego oznaczenia odróżniającego na tym produkcie, ponieważ znak towarowy widniejący na tym produkcie, a mianowicie Ford, został umieszczony w trakcie procesu wytwarzania tego produktu i odpowiada nazwie producenta tego produktu. Należy zatem zbadać, czy okoliczność, że ten znak towarowy odpowiada również oznaczeniu odróżniającemu nazwy tego dystrybutora, wystarcza, aby ów dystrybutor mógł zostać uznany za „osobę, która przedstawia się jako producent”, w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374.

39 W tym względzie prawdą jest, że odnosząc się do osoby, „która przedstawia się jako producent”, „umieszczając” swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające na produkcie, brzmienie tego przepisu mogłoby sugerować, że taka kwalifikacja jest uzależniona od aktywnego działania tej osoby, polegającego na umieszczeniu przez nią takiego oznaczenia na odnośnym produkcie.

40 Jednakże, po pierwsze, należy zauważyć, że odniesienie to dotyczy zasadniczo, jak wskazano w pkt 37 niniejszego wyroku, zachowania osoby, która wykorzystuje umieszczenie na produkcie swej nazwy, swego znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego, aby stworzyć wrażenie, że bierze udział w procesie wytwarzania lub że ponosi za niego odpowiedzialność.

41 Tymczasem w tym kontekście, jeżeli osoba ta dostarcza dany produkt, to nie ma znaczenia, czy ona sama umieściła fizycznie takie oznaczenie na wspomnianym produkcie, czy też że jej nazwa zawiera oznaczenie, które zostało tam umieszczone przez producenta i które odpowiada jego nazwie. W tych dwóch przypadkach dostawca wykorzystuje bowiem zbieżność między rozpatrywanym oznaczeniem a swą nazwą prawną w celu przedstawienia się konsumentowi jako osoba odpowiedzialna za jakość produktu i wzbudzenia u tego konsumenta zaufania porównywalnego do tego, jakie miałby on, gdyby produkt był sprzedawany bezpośrednio przez producenta. W obu przypadkach należy ją zatem uznać za osobę, „która przedstawia się jako producent", w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374.

42 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (wyrok z dnia 24 listopada 2022 r., Cafpi i Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W tym względzie z art. 5 dyrektywy 85/374 w świetle jej motywów czwartego i piątego wynika, że prawodawca Unii przyjął szerokie rozumienie pojęcia „producenta" w celu ochrony konsumenta (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 31).

44 Z motywu czwartego dyrektywy 85/374 wynika bowiem, że prawodawca Unii wziął pod uwagę, iż ochrona konsumenta wymaga, aby odpowiedzialność każdej osoby, która przedstawia się jako producent, umieszczając swą nazwę, swój znak towarowy lub inne oznaczenie odróżniające na produkcie, była taka sama jak odpowiedzialność „faktycznego" producenta. Ponadto z art. 5 tej dyrektywy, interpretowanego w świetle jej motywu piątego, wynika, że odpowiedzialność osoby przedstawiającej się jako producent nie różni się od odpowiedzialności „faktycznego" producenta i że konsument może swobodnie domagać się pełnego naprawienia szkody od którejkolwiek z tych osób, gdyż ich odpowiedzialność jest solidarna (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 32).

45 Okazuje się zatem, że art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 ma na celu ułatwienie zadania związanego z koniecznością ustalenia faktycznego producenta odnośnego wadliwego produktu. W tym względzie z uzasadnienia odnoszącego się do art. 2 wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy z dnia 9 września 1976 r., leżącego u podstaw dyrektywy 85/374, który stał się, bez istotnych zmian, art. 3 tej dyrektywy, wynika, że prawodawca Unii uznał, iż ochrona konsumenta nie byłaby wystarczająca, gdyby dystrybutor mógł „odsyłać" konsumenta do producenta, który może nie być znany konsumentowi (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2022 r., Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, pkt 33).

46 W konsekwencji art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 należy interpretować w świetle kontekstu, w jaki wpisuje się ten przepis, oraz celu regulacji, której część on stanowi, w ten sposób, że pojęcie „osoby, która przedstawia się jako producent", w rozumieniu tego przepisu, nie może obejmować wyłącznie osoby, która umieściła fizycznie swą nazwę, swój znak towarowy lub jakiekolwiek inne oznaczenie odróżniające na produkcie. Odmienne rozwiązanie prowadziłoby do ograniczenia zakresu pojęcia „producenta", a tym samym do naruszenia ochrony konsumentów. W szczególności należy stwierdzić, że dostawca produktu „przedstawia się jako producent", jeżeli nazwa tego dostawcy lub jego oznaczenie odróżniające są zbieżne z jednej strony z nazwą producenta, a z drugiej strony z nazwą, znakiem towarowym lub innym oznaczeniem odróżniającym umieszczonym przez owego producenta na produkcie.

47 Jednakże zgodnie z art. 5 dyrektywy 85/374, ponieważ odpowiedzialność ponoszona przez osobę, która przedstawia się jako producent, oraz przez producenta wadliwego produktu jest solidarna, odpowiedzialność tej osoby pozostaje bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących odszkodowań lub roszczeń regresowych, a w szczególności przepisów umożliwiających tej osobie dochodzenie odpowiedzialności producenta wadliwego produktu.

48 W świetle powyższych rozważań odpowiedź na zadane pytanie brzmi następująco: art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że dostawcę wadliwego produktu należy uznać za „osobę, która przedstawia się jako producent" tego produktu, w rozumieniu owego przepisu, jeżeli dostawca ten nie umieścił fizycznie na tym produkcie swej nazwy, swego znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego, lecz znak towarowy, który producent umieścił na tym produkcie, jest zbieżny z jednej strony z nazwą wspomnianego dostawcy lub jego oznaczeniem odróżniającym, a z drugiej strony z nazwą producenta.

W przedmiocie kosztów

49 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe

należy interpretować w ten sposób, że:

dostawcę wadliwego produktu należy uznać za „osobę, która przedstawia się jako producent" tego produktu, w rozumieniu tego przepisu, jeżeli dostawca ten nie umieścił fizycznie na tym produkcie swej nazwy, swego znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego, lecz znak towarowy, który producent umieścił na tym produkcie, jest zbieżny z jednej strony z nazwą wspomnianego dostawcy lub jego oznaczeniem odróżniającym, a z drugiej strony z nazwą producenta.

Podpisy